

Учим да учествујем на часу

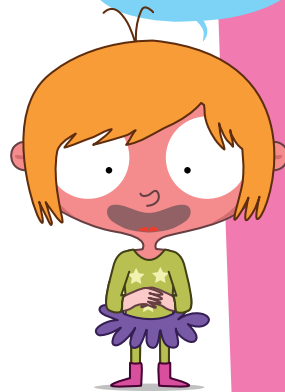
Зашто?

Морам **стећи навик**у да говорим пред другима како бих изразила своје мишљење, поставила неко питање и затражила помоћ. Поврх тога, ако сам на часу активна, боље ћу запамтити лекцију и имаћу мање посла код куће!

Шта се од мене очекује у школи

Учитељица очекује да **слушам** оно што она или неко други говори, да је гледам како бих показала да ме то занима, да одговарам на њена питања, с тим да претходно подигнем руку, а понекад и да пронађем решење неког проблема.

Чим проговорим у одељењу, сва поцрвеним.

Како?

Ево шта ме може спречити да будем активан:

- **Плашим се да ћу рећи нешто глупо!**

Пре свега, грешка није глупост. Ми тако мислимо, али то није тачно. Уколико не објасним оно што ми је на уму, нико неће моћи да ме исправи ако то није тачно, а ја ћу наставити да **грешим**.

Могу пробати да посматрам шта се дешава када неки ученик погрешити на часу. Да ли се учитељица или учитељ љути? Да ли му се други ученици ругају? Шта заправо ризикујем? Ништа! Онда – треба **пробати!**

- **Превише сам стидљив да бих говорио пред другима.**
Код куће **вежбам** да говорим сам пред огледалом или, још боље, снимам себе на компјутеру или таблету.
  - Говорим гласом који не подрхтава.
  - Правилно изговарам речи.
  - Говорим гласно. Могу да се забављам тако што ћу говорити све гласније удаљавајући се од огледала.
  - Могу да изговорим неку реченицу мењајући тон: као да сам срећан, тужан ... зато што ће се, ако променим тон, други заинтересовати за оно што говорим.
  - Пазим да не користим поштапалице: *овај, пааа, како се зове, значи* итд.

- **Не занима ме оно о чему се говори.**
Покушавам да будем позитиван! Кажем себи да морам да будем ту, на часу. Стога треба да покушам да се **заинтересујем** – брже ће проћи!

Тражим од родитеља:

- да не одговарају **уместо мене** када ми нека одрасла особа постави питање;
- да одвоје време за то да **ме саслушају** када причам неку причу, чак и ако ми треба много времена да се изразим;
- да ме стављају у ситуације у којима морам нешто да тражим од неке одрасле особе коју **не познајем**; могу, на пример, да ми предложи да одем по хлеб, да објасним лекару шта ме боли...

